

Arrest

nr. 121 517 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) aan zijn problemen met de salafistische familie van zijn ex-echtgenote en zijn veroordeling door de Tunesische overheid tot een gevangenisstraf van tien jaar (omwille van het jarenlang niet betalen van alimentatie) geen geloof wordt gehecht, (ii) het probleem waar wel enig geloof aan wordt gehecht, met name het feit dat hij achterstallige alimentatie dient te

betalen, buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt, en (iii) er actueel voor burgers in Tunesië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het schetsen van de problematische (mensenrechten)situatie in de gevangenissen in Tunesië. Uit de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt duidelijk dat, zo merkte ook de commissaris-generaal terecht op, verzoeker aldaar, in tegenstelling tot wat hij op algemene wijze beweert, wel degelijk en expliciet werd gevraagd naar zijn vrees bij een eventuele terugkeer naar Tunesië en Libië, en dat hij deze vraag heeft beantwoord. Waar verzoeker thans oppert dat hij "een stuk bijbrengt waaruit blijkt dat hij wel degelijk werd veroordeeld" stelt de Raad vast dat het door hem neergelegde document van de Tunesische 'Caisse Nationale de Sécurité Sociale' enkel het achterstallige bedrag vermeldt dat hij dient te betalen, doch hierin nergens sprake is van een eventuele gevangenisstraf. In zoverre verzoeker op een ander document doelt waaruit zijn beweerde veroordeling zou blijken, ontbreekt hiervan elk spoor. Verzoeker toont niet in concreto aan, noch maakt hij aannemelijk door de Tunesische overheid tot een gevangenisstraf van tien jaar te zijn veroordeeld (wegens het jarenlang niet betalen van alimentatie). Hij ontkracht, noch weerlegt bovendien de verschillende (andere) vaststellingen dienaangaande van de commissaris-generaal, zoals o.a. het feit dat een veroordeling tot het betalen van achterstallige alimentatie niet kan beschouwd worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag daar dit een gemeenrechtelijke procedure betreft die buiten de toepassing van dat verdrag valt, dat hij blijkens zijn verklaringen in de door hem voorgehouden zaak beroep kan doen op juridische bijstand en dat het feit dat hij zich, zo blijkt uit het door hem voorgelegde attest van het consulaat, recent op 28 augustus 2013 tot het Tunesisch consulaat in Brussel wendde (om een attest te verkrijgen dat zijn identiteit bevestigt) bezwaarlijk te rijmen valt met zijn claim nood te hebben aan internationale bescherming jegens de Tunesische autoriteiten.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Tunesië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Tunesië.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 februari 2014 opgenomen grond, bevestigt de verzoekende partij dat zij veroordeeld werd tot het betalen van achterstallige alimentatie en dat daar in Tunesië automatisch een gevangenisstraf aangekoppeld wordt zonder dat dit in de strafwet staat. Zij betoogt dat zij niet naar haar land van herkomst terug kan gelet op de precaire toestand in de gevangenissen in Tunesië.

1.4.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar asielrelaas herhaalt zonder daarbij de vaststellingen uit de beschikking te weerleggen. Zij toont dus niet *in concreto* aan, noch maakt zij aannemelijk door de Tunesische overheid tot een gevangenisstraf van tien jaar te zijn veroordeeld en zij ontkracht, noch weerlegt de vaststelling dat een veroordeling tot het betalen van achterstallige alimentatie niet kan beschouwd worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag omdat dit een gemeenrechtelijke procedure is die buiten de toepassing van dat verdrag valt, dat zij volgens haar verklaringen in de door haar voorgehouden zaak een beroep kan doen op juridische bijstand en dat het feit dat zij zich op 28 augustus 2013 tot het Tunesische consulaat in Brussel wendde bezwaarlijk te rijmen valt met haar bewering nood te hebben aan internationale bescherming jegens de Tunesische autoriteiten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Tunesië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS